

ΤΑ ΝΕΑ

Στέλιος Πελασγός & Βασίλης Κόλλιας

Σταματήστε
το γαργαλητό

και

Το πιο δροσερό νερό

Σταματήστε το γαργαλητό!

Μ

ια φορά κι έναν καιρό πάνω στη Γη δεν ζούσαν μόνο άνθρωποι αλλά και γίγαντες και νάνοι. Οι γίγαντες ήταν μεγαλόσωμοι και δυνατοί. Οι πιο δυνατοί και άδικοι γίγαντες είχαν σκλαβώσει τους ανθρώπους, τους τυραννούσαν και τους έκλεβαν τον κόπο τους. Για τους υπόλοιπους γίγαντες που ήταν δίκαιοι είχαν βάλει φρουρούς και κατασκόπους που τους παρακολουθούσαν μην τύχει και βοηθήσουν τους ανθρώπους να ελευθερωθούν. Οποιος συλλαμβάνονταν, γίγαντας ή άνθρωπος, να προετοιμάζει την απελευθέρωση των ανθρώπων οδηγούνταν στα υπόγεια του παλατιού του κακού γιγαντοβασιλιά Οττο και εκεί,

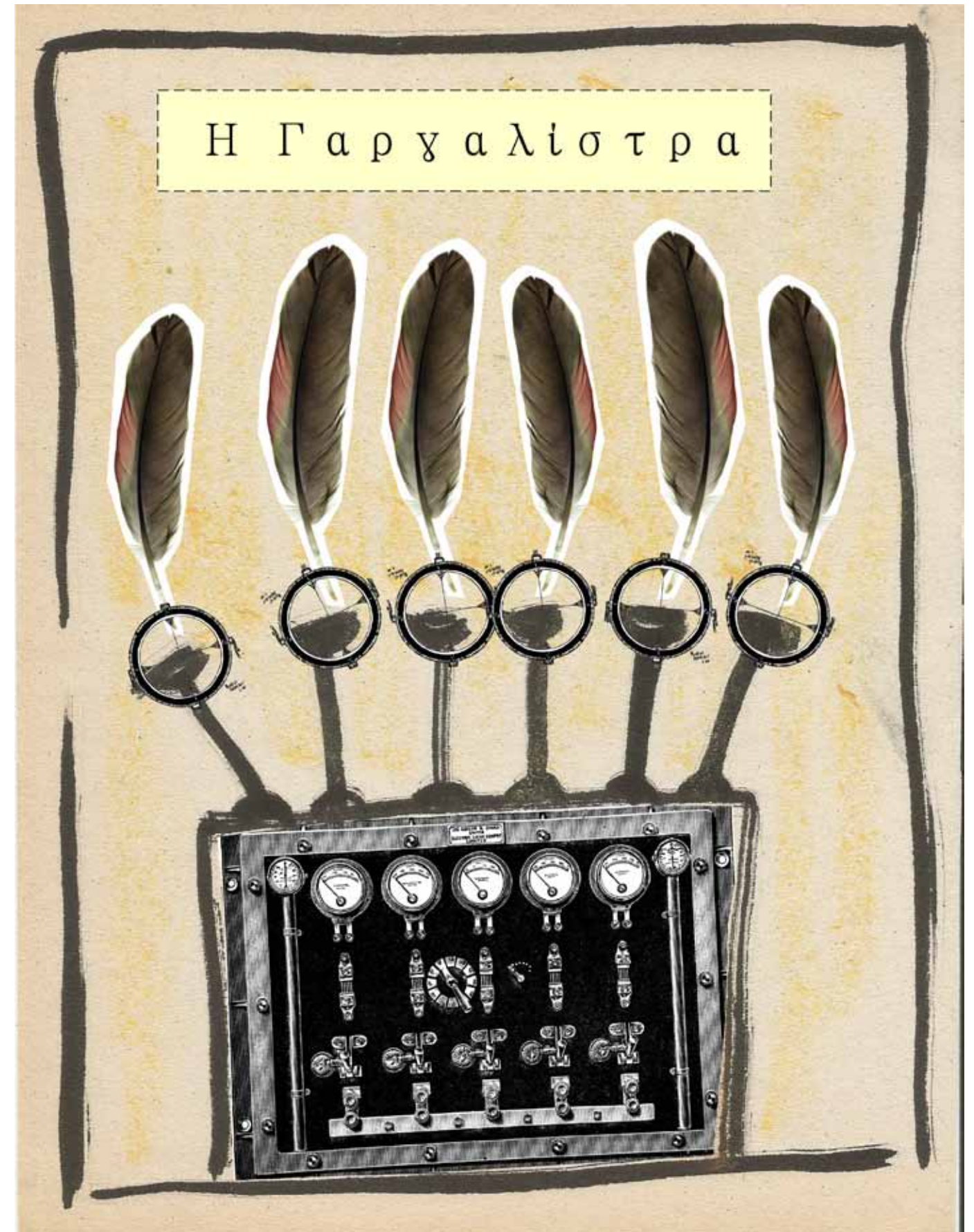
συμφερόντως, του έβαζαν στις πατούσες τη Γαργαλίστρα.

Η Γαργαλίστρα ήταν ένα μηχανηματάκι με φτερά που σου γαργαλούσε διαρκώς τις πατούσες και δεν μπορούσες να σταθείς από τα γέλια. Πήγαινες να φας, η Γαργαλίστρα δεν σε άφηνε ούτε να μασήσεις ούτε να καταπιείς. Κινδύνευες να πνιγείς από τα γέλια. Πήγαινες να κοιμηθείς, η Γαργαλίστρα σε έκανε να χασκογελάς. Ακόμα κι όταν αποκοιμιόσουν εξαντλημένος έβλεπες όνειρα με κλόουν, γκάφες και αστεία. Μετά όταν στην έβγαζαν, τι όρεξη να έχεις να γελάσεις; Ήσουν σκυθρωπός και αγέλαστος και έμενες έτσι για πάντα. Γι' αυτό και άνθρωποι και γίγαντες έτρεμαν την τιμωρία αυτή.

Υπήρχε ωστόσο και κάτι που φοβόντουσαν οι άδικοι γίγαντες: μην πέσει ο ουρανός στο κεφάλι τους. Μια πολύ παλιά προφητεία έλεγε πως εάν κάποτε βρεθεί κάποιος που δεν θα γαργαλιέται από την τρομερή Γαργαλίστρα μετά από τρεις μέρες θα πέσει ο ουρανός και θα τους πλακώσει εκτός εάν αλλάξουν τελείως ζωή, γίνουν δίκαιοι, μάθουν να μοιράζονται τα αγαθά τους με τους ανθρώπους και ελευθερώσουν τους σκλάβους τους.

«Από αγκάθι βγαίνει ρόδο κι από ρόδο βγαίνει αγκάθι» δεν λέει η παροιμία; Μια φορά γεννήθηκε λοιπόν από τον φρικτό βασιλιά Οττο ένας δίκαιος γιος. Τον βάπτισαν Αγγελο αλλά τι άγγελμα θα έφερνε, ούτε ο ίδιος ούτε κανένας άλλος ήξερε. Μεγάλωνε και μάτωνε η καρδιά του με τις αδικίες και το κακό που έκαναν οι γίγαντες στους ανθρώπους. Εμαθε για την προφητεία και αποφάσισε να κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να γίνει πραγματικότητα – όχι για να πέσει ο ουρανός βέβαια αλλά για να ελευθερωθούν οι άνθρωποι.

Έκανε έρευνες να βρει πώς γαργαλιέται κάποιος. Αν το μάθαινε αυτό τότε έλπιζε ότι θα κάνει τις πατούσες του να μη γαργαλιούνται. Διάβασε βιβλία γιγάντια και βιβλία ανθρώπινα (με έναν ειδικό μεγεθυντικό φακό για να βλέπει τα γράμματα). Εμαθε πως το γαργαλητό, όπως και τα

άλλα αισθήματα (ζέστη, κρύο, πόνος κ.λπ.), μεταφερόταν από τα νεύρα που υπήρχαν μέσα στο σώμα.

Δεν μπορούσε όμως και να κόψει τα νεύρα, γιατί τότε θα γίνονταν τελείως αναισθητα τα πόδια του και δεν θα μπορούσε να περπατήσει, δεν θα μπορούσε να κινηθεί. Σκεφτόταν, σκεφτόταν, αλλά λύση δεν έβρισκε. Μίλησε σε κρυφές συναντήσεις της Φιλικής Ανθρωπογιγαντικής Εταιρείας, της οργάνωσης που προετοίμαζε την απελευθέρωση των ανθρώπων. Μέλη της ήταν πολλοί γενναίοι άνθρωποι αλλά και αρκετοί φιλόανθρωποι και δίκαιοι γίγαντες. Ολοι καταλάβαιναν ότι αυτή ήταν η μόνη ειρηνική λύση για την απελευθέρωση. Εάν ξεσπούσε ανθρωπογιγαντικός πόλεμος οι γίγαντες θα νικούσαν σίγουρα. Πώς όμως να κάνουν τις πατούσες του εθελοντή γίγαντα, του Αγγελου, να αντιστέκονται στα γαργαλητά; Γίναν πολλές συσκέψεις για αυτό το θέμα, ανοίχτηκαν χιλιάδες βιβλία, αλλά λύση καμιά. Κατάλαβαν ότι το γαργαλητό όπως και τα άλλα αισθήματα, η ζέστη, το κρύο, το χάδι, το ζούληγμα, μεταφέρονται από κάτι «καλώδια» που διασχίζουν το ανθρώπινο σώμα. Πώς, όμως θα σταματήσουν τη μεταφορά του γαργαλητού;

Τελικά, τη λύση τη βρήκε τυχαία ο Σκουφάς, ένας έξυπνος άνθρωπος από τους πρώτους που ίδρυσαν τη Φιλική Εταιρεία. Ο Σκουφάς με τη μακριά σκούφια του ήταν κι αυτός σκλάβος σε γίγαντες. Τα αφεντικά του τον έστελναν συχνά στο δάσος για να μαζέψει χόρτα γιατί ήταν φαγάδες και λάτρευαν τις τηγανητές μαριδίτσες με άγρια χόρτα. Ξεκινούσε χαράματα με ένα τεράστιο τσουβάλι και ώσπου να σκοτεινιάσει το είχε γεμίσει. Ετσι έβρισκε καιρό να гуριζει ελεύθερος στο δάσος, ανάμεσα στα ελεύθερα πλάσματα, τα ζώα και τα πουλιά. Ηξερε να τα παρατηρεί αθόρυβος και ακίνητος. Ηξερε να αναγνωρίζει τα πουλιά από το σχήμα των φτερών τους κι από το κελάηδημά τους.

Μια μέρα που περπατούσε στο δάσος βλέπει μια μεγάλη αρκούδα να ορμά σε μια τρύπα στη ρίζα ενός σάπιου δέντρου και με μανία να προσπαθεί να την ανοίξει.

– Για άγριο μέλι θα ψάχνει, σκέφτηκε. Κάτι της μύρισε. Ας την παρακολουθήσω.

Σε λίγο όμως από την τρύπα ακούστηκαν φωνούλες.

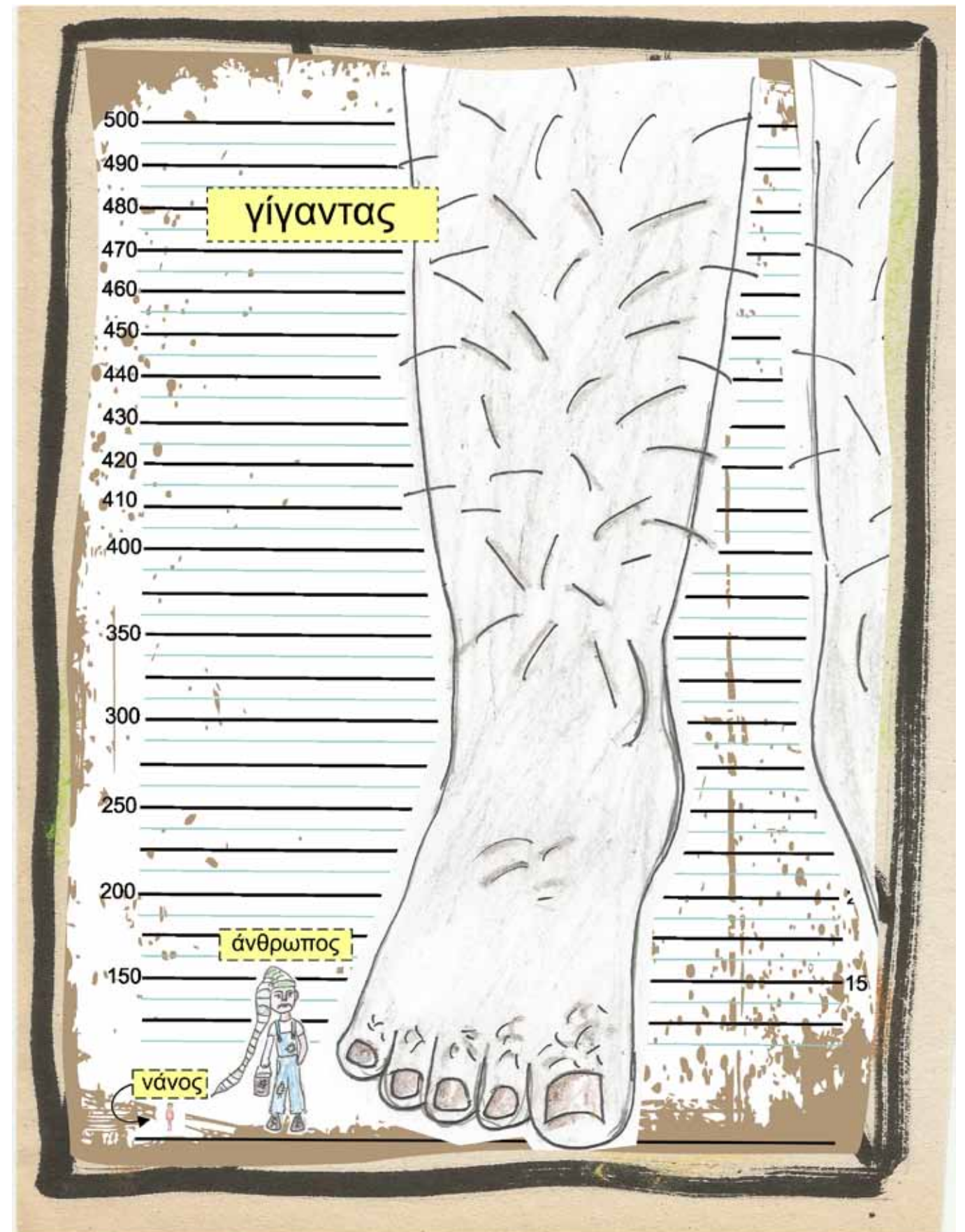
– Βοήθεια, βοήθεια. Συναγερμός!

Ο Σκουφάς άνοιξε το στόμα του και με όλη του τη δύναμη μούγκρισε βαθιά από το στήθος του. Μιμήθηκε το μούγκρητό που βγάζουν οι αρκούδες όταν είναι σε κίνδυνο και η αρκούδα τρόμαξε και το έβαλε στα πόδια. Όταν ο Σκουφάς σιγουρεύτηκε ότι είχε φύγει, πήγε κοντά και είδε πως μέσα στην τρύπα ζούσαν μικροσκοπικοί άνθρωποι, νάνοι μικρότεροι από οτιδήποτε είχε δει μέχρι τότε.

– Σε ευχαριστούμε, άνθρωπε, είπε ο γερνότερος νάνος μέσα από ένα χωνί. Σε είχαμε δει καιρό τώρα στο δάσος μας αλλά τώρα πειστήκαμε ότι μπορείς να γίνεις φίλος μας.

– Σε ευχαριστούμε, είτε όλο το συμβούλιο, μικροί - μεγάλοι, άνδρες - γυναίκες. Οποτε μας χρειαστείς θα σε βοηθήσουμε.

Ο Σκουφάς χάζεψε κοιτώντας τους να συγκεντρώνονται και να πασχίζουν όλοι μαζί να διορθώσουν τη ζημιά που έκανε η αρκούδα στην πόλη τους με μικρά φτυάρια και αξίνες. Γέμιζαν κουπάκια βελανιδιών με χόμα και τα χρησιμοποιούσαν για κουβάδες. Τους φόρτωναν σε εκπαιδευμένες σαρανταποδαρούσες και πέταγαν τα μπάζα έξω από την ξερή ρίζα. Κάποιοι από αυτούς είχαν και μικρές μηχανές που φυσούσαν δυνατά αέρα διώχνοντας ξερά φύλλα και κομμάτια από χόμα. Άλλοι είχαν ανυψωτικές μηχανούλες και πιάναν σπασμένα κλαδιά και τα έμπηγαν στα τοιχώματα και την οροφή από τις στοές τους για να μην γκρεμίζονται εύκολα. Ετσι που τους έβλεπε να πασχίζουν μονιασμένοι σαν τα μυρμήγκια τού ήρθε μια ιδέα. Ελπεπε

να τους γνωρίσει στον Αγγελο. Αυτοί είναι τόσο ικανοί και έξυπνοι που θα μπορούσαν να μπουν μέσα σε ένα νεύρο και να το σταματήσουν να στέλνει το γαργαλητό.

– Καλοί μου νάνοι, εσείς μπορείτε να με βοηθήσετε κι εμένα κι όλους τους ανθρώπους.

Θα θέλατε να γίνετε μέλη στη Φιλική Ανθρωπογιγαντική Εταιρεία και να γίνει Ανθρωπονανογιγαντική;

Τους εξήγησε τα πάντα για την προφητεία αλλά και τις έρευνες και τις προσπάθειές τους και οι νάνοι δέχτηκαν να τους βοηθήσουν παρότι τρόμαζαν και μόνο με τη σκέψη να πλησιάσει κοντά τους ένας γίγαντας.

Ο Σκουφάς έστειλε μυστικό μήνυμα με ένα αγριοπερίστερο στον Αγγελο που εξηγούσε την ανακάλυψή του και όριζε συνάντηση στο δάσος, κοντά στη ρίζα του ξερού δέντρου σε τρεις μέρες. Ο γίγαντας το διάβασε με τον μεγεθυντικό φακό που έκρυβε ραμμένο κάτω από τη ζώνη του.

Με μια καρφίτσα έκανε τρεις τρύπες στην άκρη του μηνύματος, σημάδι ότι συμφωνεί και το ξανάστειλε πίσω με το περιστέρι.

Στις τρεις μέρες κατάφερε ο Αγγελος να ξεγλιστρήσει από τους κατασκόπους του πατέρα του και να πάει στο δάσος. Όταν οι νάνοι άκουσαν τα πατήματα του γίγαντα, νόμισαν ότι γίνεται σεισμός – παρόλο που ο άνθρωπος τους είχε προειδοποιήσει. Δεν μπορούσαν να φανταστούν πως υπήρχε ανθρώπινο πλάσμα ψηλότερο από τον Σκουφά! Όλοι οι νάνοι βγήκαν από την υπόγεια πολιτεία τους και κοιτούσαν τον γίγαντα και δεν πίστευαν στα μάτια τους.

– Οι νάνοι, Αγγελε, οι νάνοι είναι η απάντηση στο πρόβλημά μας. Αυτοί θα γίνουν οι ελευθερωτές των ανθρώπων. Αυτοί θα σε κάνουν να αφηγήσεις την τρομερή Γαργαλίστρα, του είτε ο Σκουφάς δείχνοντάς του τα μικροσκοπικά ανθρωπάκια.

Ξεκίνησε λοιπόν η επιχείρηση «επικοινωνία» όπου ο Σκουφάς εξήγησε το σχέδιό του άλλοτε φωνάζοντας στον γίγαντα και άλλοτε μιλώντας ψιθυριστά στους νάνους:

– Το γαργαλητό ξεκινά από τις πατούσες και ταξιδεύει μέσα στα νεύρα. Οι νάνοι πρέπει να μπουν μέσα στα νεύρα που ξεκινάν από τις πατούσες και να τα σκληρύνουν για να μην περνούν τα γαργαλητά, ανακοίνωσε με επίσημο τόνο (παρόλο που δεν καταλάβαινε ακριβώς πώς θα γινόταν).

Ο Αγγελος έσφιξε τα δόντια ακούγοντας τελικά τη λύση στο «γαργαλιστικό πρόβλημα».

Κι οι νάνοι όμως μόλις το άκουσαν, τρόμαξαν. Σηκώθηκαν οι τρίχες των μαλλιών τους και τεντώθηκαν οι τρίχες των γενιών τους στη σκέψη να μπουν μέσα σε ένα σώμα. Μοιάζαν με σκαντζόχοιροι όταν τόλμησαν να μιλήσουν:

– Δεν είμαστε και τόσο μικροί, προσπάθησαν να δικαιολογηθούν οι νάνοι. Δεν μπορούμε να μπούμε στο νεύρο σου, όσο γιγάντιο κι αν είναι αυτό.

Καλύτερα να λέγαν δεν είμαστε τόσο γενναίοι, αλλά ποιος παραδέχτηκε ποτέ τον φόβο του; Φοβάται να πει ότι φοβήθηκε.

– Η λύση είναι η Φακή, είπε ο γεροντότερος νάνος. Η Φακή είναι ένα κοριτσάκι νάνος νάνος, ένα πολύ πολύ μικρό κοριτσάκι αλλά πολύ πολύ πολύ γενναίο και τετραπέρατο. Αυτή θα μπει στο νεύρο σου, κύριε γίγαντα.

Τη Φακή τη φωνάζαν έτσι επειδή ήταν μικρή ακόμα και για τους νάνους, ήταν ίσαμε με μια φακή των νάνων (είχαν κάτι φιλά φιλά σποράκια από αγριολούλουδα για φακές οι νάνοι). Η μάνα και ο πατέρας της, χρόνια και χρόνια άτεκνοι και έρημοι, επιθυμούσαν ένα παιδί και παιδί δεν έκαναν. Πήγαν σε γιατρούς, κάναν θεραπείες, ήπιαν βότανα και γιατροσόφια. Μόνη τους παρηγοριά η προσευχή.

Παρακαλούσε η μάνα την Παναγία:

– Στείλε μου ένα παιδάκι κι ας είναι μικρό όσο μια φακή.

Την εισάκουσε η Παναγία και της χάρισε ένα κοριτσάκι μικρό σαν μια νανο-φακή. Στην αρχή δεν καταλάβαινε πως είναι έγκυος γιατί τόσο μικρό που ήταν δεν φούσκωνε την κοιλιά της μάνας του. Το κατάλαβε όταν την ένωσε να κάνει τούμπες και γυμναστικές ασκήσεις μέσα στην κοιλιά της! Τόσο μικρή που ήταν, είχε πολύ χώρο στην κοιλιά της μαμάς της και έκανε έκταση, διάταση, ανάταση και κατακόρυφο. Έτσι βγήκε παιδί που δεν μπορούσε να καθήσει ούτε με το κορμί ούτε με το μυαλό.

Όσο μπόι τής έλειπε της Φακής τόσο αγρίμι ήταν. Νταηλού και ζόρικη, άμα την κορόιδευες πηδούσε μέσα στο ρουθούνι σου ή μέσα στο αφτί και σε γαργάλαγε μέχρι να σκάσεις και να ζητήσεις έλεος. Δεν σε γαργάλαγε όμως με τα δαχτυλάκια της. Όχι, αυτό θα ήταν εύκολο να το σταματήσεις.

Σε γαργαλούσε με ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ. Ήταν εφευρέτρια η άτιμη και είχε μανία με τις ηλεκτρικές κατασκευές. Σου κολλούσε μια μικρή μηχανούλα πίσω από το αφτί και τρελαινόσουν από τη φαγούρα ή το γαργάλημα ανάλογα τι διαταγή θα έστελνε.

Επικίνδυνη η Φακή!

Ο πατέρας και η μάνα της την υπεραγαπούσαν και την καμάρωναν. Τι πείραζε που ήταν τόσο μικροσκοπική;

Ο μπαμπάς της και η μαμά της ανήκαν στη γενιά των μηχανικών που έφτιαξαν τις πρώτες μεγάλες μηχανές οι οποίες υποστήριζαν τα τοιχώματα της υπόγειας πόλης από τις μεγάλες βροχές. Της είχαν δώσει κάποια από τα παλαιότερα όργανα και μηχανήματά τους ώστε να τα διαλύσει και να τα βάλει στις δικές της μηχανές και πολλές φορές συζητούσαν μαζί της όταν τους έδειχνε τις καινούργιες της εφευρέσεις. Τελικά με τη βοήθειά τους έφτιαξε ένα ολόκληρο εργαστήριο. Το εργαστήριο ήταν μια απλή ντουλάπα νάνων, που για τη Φακή όμως ισοδυναμούσε με ένα διώροφο σπίτι. Την είχε μετατρέψει σε εργαστήριο με διαφορετικούς ορόφους, δωμάτια και δωματιάκια γεμάτα όργανα και συσκευές.

Το συμβούλιο των νάνων κάλεσε τη Φακή να παρουσιαστεί εμπρός στον άνθρωπο και στον γίγαντα. Ο Σκουφάς ίσα ίσα που τη διέκρινε, αλλά ο γίγαντας δεν μπορούσε καθόλου να τη δει.

– Τόσους και τόσους έχεις γαργαλήσει με τις ηλεκτρικές σου συσκευούλες, δεν μπορείς να κάνεις και το ανάποδο; τη ρώτησαν. Να κάνεις τις πατούσες του καλού γίγαντα Αγγελου να μη γαργαλιούνται; Αν η πατούσα του φίλου μας δεν γαργαληθεί, οι άνθρωποι θα απελευθερωθούν!

– Μα... μα εγώ ξέρω από ηλεκτρικές μηχανές. Τι να κάνω με ένα ζωντανό πλάσμα; Εάν ήταν ένας μηχανικός γίγαντας, ένας σιδερένιος τεράστιος άνθρωπος, θα μπορούσα ίσως να μπω μέσα του και να δω από ποια καλώδια έρχεται το γαργαλητό, αλλά τώρα είναι κόκαλα και σάρκα. Κι αν του κάνω κακό;

Η φωνή της έφτασε σιγανή στα αφτιά των νάνων και η αμηχανία της μεταφέρθηκε στον Σκουφά και έπειτα στον Αγγελο.

– Έχει δίκιο, σκέφτηκαν όλοι! Είδες πώς σκέφτεται το μυαλό του επιστήμονα, και ας είναι πιο μικρό από όλων μας; Τι είναι το σώμα του ανθρώπου, καλώδια και μοτεράκια;

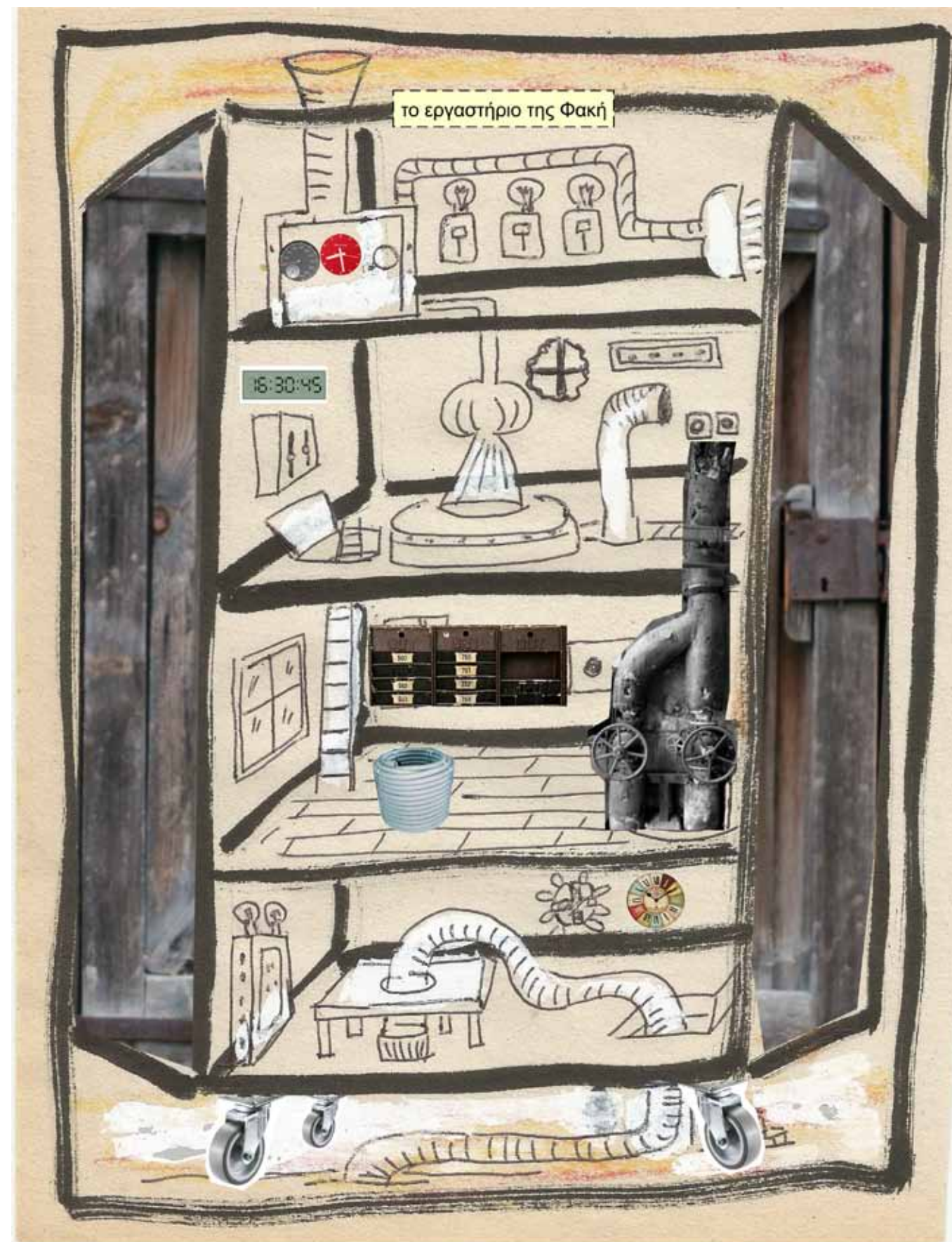
Ο Αγγελος το συζήτησε με τον Σκουφά και οι νάνοι με τη Φακή. Δεν ήταν τόσο απλό το ζήτημα όσο το φανταζόντουσαν! Η Φακή πήγαινε να σκάσει. Από τη μια χαιρότανε για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν οι νάνοι και την παινέψαν τόσο στον Σκουφά και στον Αγγελο που τους κάναν να πιστέψουν πως θα ήταν ικανή να βοηθήσει στην απελευθέρωση των ανθρώπων και των δικαίων γιγάντων. Ποια; Αυτή; Ένα κοριτσάκι σαν το σποράκι της παπαρούνας. Πάνω από το κεφάλι της ακούστηκε σαν βροντή καταιγίδας η φωνή του γίγαντα που

προσπαθούσε να της μιλήσει απευθείας.

– Μικρή μου Φακή, είτε ο Άγγελος, μπορεί να μη σε βλέπω αλλά ήδη κέρδισες την εμπιστοσύνη μου. Κι εγώ φοβούμαι. Φοβούμαι που θα αφήσω ένα ξένο πλάσμα να μπει στο σώμα μου. Φοβούμαι μην κάνεις κάποιο λάθος και με αφήσεις ανάπηρο. Φοβούμαι πως ακόμα κι αν όλα πάν καλά και βρεις μια λύση, στο τέλος μπορεί να μη λειτουργήσει όταν με βάλουν στη Γαργαλιστρά. Κι εσύ φοβάσαι μη δεν καταφέρεις να με βοηθήσεις, μη μας απογοητεύσεις και τελικά μη μου κάνεις κακό. Οι δικοί σου φόβοι διώχνουν τους δικούς μου και τώρα είμαι σίγουρος για σένα. Πριν σκεφτόμουν ότι έχεις το χάρισμα να είσαι μικρή στο μέγεθος και έχεις και θάρρος και εξυπνάδα, αλλά τώρα είμαι σίγουρος πως ό,τι κάνεις θα γίνει με σκέψη και προσοχή, με προσεκτική παρατήρηση και έλεγχο. Είσαι μια πραγματική Ερευνήτρια.

– Καλά, θα προσπαθήσω, είτε με σκυμμένο κεφάλι για να μη φανεί το χαμόγελο της ανακούφισης και της χαράς για τη νέα επιστημονική της περιπέτεια. Και πώς...; Και γιατί...; Ξεκίνησε μια βροχή ερωτήσεων και ο Άγγελος μέσω του Σκουφά και των νάνων προσπαθούσε να τις απαντήσει όσο καλύτερα μπορούσε, σύμφωνα με τα διαβάσματα και τις έρευνές του. Η Φακή έμαθε πως τα αισθήματα (ζέστη, κρύο, πόνος, γαργαλητό) μεταφέρονταν από τα νεύρα που διέσχιζαν το σώμα των ζωντανών πλασμάτων. Πολλές ερωτήσεις έμειναν όμως χωρίς απάντηση. Τι ήταν τελικά το γαργαλητό; Πώς μπορούσε να το σταματήσει; Η γνώση του Άγγελου δεν ήταν απέραντη και οι έξυπνες ερωτήσεις της Φακής δείξαν τα κενά και τα ερωτηματικά που κι ο ίδιος δεν είχε σκεφτεί. Η Φακή θα έπρεπε μόνη να παρατηρήσει, να συμπεράνει, να πειραματιστεί, να δοκιμάσει και να καταλήξει. Το απόγευμα γύρισε ζαλισμένη σπίτι της και κλείστηκε στην ντουλάπα-εργαστήρι αφού το επόμενο πρωί είχαν δώσει ραντεβού για να ξεκινήσει η επιχείρηση «σταματήστε το γαργαλητό». Ολη τη νύχτα η Φακή σκεφτόταν. Τι θα μπορούσε να χρειαστεί;

Εβαλε μπρος τον φορτιστή της και φόρτισε δύο ζευγάρια πράσινα ηλεκτρικά παπούτσια. Αυτή ήταν μία από τις πιο έξυπνες εφευρέσεις της. Της είχε πάρει πολύ χρόνο να την τελειοποιήσει αλλά άξιζε τον κόπο. Χάρη σ' αυτά τα ηλεκτρισμένα παπούτσια μπορούσε να κολλάει σε τοίχους και ταβάνια, όπως ένα μπαλόνι κολλάει στον τοίχο όταν το ηλεκτρίσεις. Μετά μπορούσε να προχωρήσει σέρνοντας τα πόδια σου, όπως ο σκιέρ πάνω στο χιόνι. Οσο όμως και να κολλούσαν παντού, αν πήγαινες να βάλεις ένα ζευγάρι σόλα με σόλα, έδιωχναν άγρια το ένα το άλλο. Ο ηλεκτρισμός βλέπεις! Είχε βρει με τις έρευνές της πως μπορούσε να φτιάξει δυο λογιά παπούτσια που τα 'βαφε κόκκινα και πράσινα για να τα ξεχωρίζει. Τα φύλαγε σε διαφορετικά κουτιά γιατί τα πράσινα με τα κόκκινα κολλούσαν μεταξύ τους όταν πλησίαζαν. Τώρα φόρτιζε δυο πράσινα ζευγάρια γιατί είχε βρει πως αυτά μπορούσε να τα φορτίσει πιο δυνατά. Όταν τελείωσε η φόρτιση, κοίταξε γύρω στο εργαστήριό της, πήρε μύτες κουνουπιού για να καταφέρει να περάσει κάτω από το δέρμα του γίγαντα χωρίς να τον πονέσει, πήρε μαχαιράκια και τοιμπίδια – πήγε να πάρει και κατσαβίδια μέσα στη σκοτούρα της αλλά μετά γέλασε, τι είναι, καλέ, ο γίγαντας να έχει μέσα του βίδες; Πήρε και μπόλικο ιστό αράχνης που ήταν εξαιρετικά γερός, τον είχε στρίψει σε σκοινιά και τον είχε υφάνει και σε πανιά που άντεχαν πολύ και σταματούσαν και το αίμα. Ολο γέμιζε κι ολο άδειαζε την «τσάντα επιβίωσης» που έφτιαχνε γιατί δεν μπορούσε να κουβαλάει και πολλά πράγματα στην πλάτη της! Το μάζεμα των εργαλείων την έκανε τελικά να νιώσει κάπως πιο ασφαλής και να κοιμηθεί λίγο προς το πρωινό.

Παρακολούθησε την σκονίτσα να αραιώνει και να σκορπίζει προχωρώντας παρακάτω στον σωλήνα. Κάποια κομματάκια σκόνης τα είδε να φτάνουν και στα τοιχώματα του νεύρου. Όταν συγκεντρώθηκαν αρκετά από αυτά, τότε από το τοίχωμα του νεύρου άνοιξαν τρυπούλες και έπεσε μέσα στο νεύρο και άλλη ηλεκτρισμένη σκόνη που κι αυτή προχωρώντας σκόρπισε και αραιώσε αλλά παρακάτω τα κομματάκια της φτάσαν στα τοιχώματα και τότε άνοιξαν πάλι τρυπούλες που έβαλαν νέα σκόνη. Συνεχώς το ίδιο: μόλις οι σκονίτσες φτάναν στα τοιχώματα παρακάτω και συγκεντρώνονταν αρκετές από αυτές τότε άνοιγαν άλλες τρυπούλες και από αυτές μπαίνουν κι άλλες ίδιες σκονίτσες που σκορπούσαν μακριά η μία από την άλλη, λες και δεν τους άρεσε να είναι μαζί. Προχωρούσαν και σκορπούσαν πέρα προς τη συνέχεια του νεύρου, εκεί όπου η Φακή φανταζόταν πως θα είναι ο αστράγαλος του γίγαντα κι όλο συνέβαινε το ίδιο. Οσες όμως έμεναν πίσω δεν είχαν καλή συνέχεια. Μόλις περνούσε λίγη ώρα εκεί που είχαν ανοίξει οι τρύπες και είχε μπει η ηλεκτρική σκόνη, οι τρύπες έκλειναν και άνοιγαν στα τοιχώματα δίπλα τους ρουφήχτρες και τις ρουφούσαν έξω από 'κει που ήρθαν! Και μετά από λίγο άνοιγαν ρουφήχτρες παρακάτω και παρακάτω. Κι έτσι μπροστά τρέχαν οι ηλεκτρικές σκονίτσες ανοίγοντας στα τοιχώματα τρυπούλες να μουν κι άλλες σκονίτσες και πίσω άνοιγαν μικρές ρουφήχτρες, η «σκούπα» του νεύρου, και καθάριζε όση ηλεκτρισμένη σκόνη απέμενε. Σε λίγο όλη η ηλεκτρισμένη σκόνη που είχε μείνει πίσω είχε ρουφηχτεί ενώ η περισσότερη είχε προχωρήσει και είχε χαθεί στο βάθος του νεύρου, εκεί που η Φακή δεν μπορούσε να διακρίνει. Τι είναι αυτή η ηλεκτρισμένη σκόνη που εμφανίζεται και προχωρά μέσα στο νεύρο αναρωτήθηκε κοιτώντας το σκοτεινό βάθος όπου είχε χαθεί; Αρχισε πάλι να αναρωτιέται τι να κάνουν οι νάνοι εκεί έξω... Ξαφνικά το περίεργο θέαμα που είχε δει πριν από λίγο ξεκίνησε πάλι πίσω της: έμπαινε νέα ηλεκτρική σκόνη που σκορπούσε εμπρός για να βάλει και άλλη κι άλλη κι άλλη και μετά να που το νεύρο ξεκινούσε το σκούπισμα καθυστερημένο κι όση σκόνη έμενε πίσω ρουφιόταν έξω.

Όταν 3 λεπτά αργότερα το φαινόμενο ξαναξεκίνησε, η αλήθεια έλαμψε στο μυαλό της άξαφνα:

– Το βρήκα, φώναξε ενθουσιασμένη. Το βρήκα το γαργαλητό. Το είδα να ταξιδεύει μες στο νεύρο!

Κοίταξε μπρος, κοίταξε πίσω. Είχε μάθει κάτι πολύ σπουδαίο και ήταν στο χέρι της να βρει τρόπο να το χρησιμοποιήσει.

Να εμποδίσει τη σκόνη να προχωρά και να ανοίγει τις τρυπίτσες; Εστω να την καθυστερήσει έτσι, που να προλάβει το νεύρο να τη ρουφήξει όλη πριν να προχωρήσει; Όμως τι μπορούσε να κάνει;

Εσκυψε το κεφάλι σκεφτική και ξαφνιάστηκε! Τα πόδια της είχαν χαθεί! Τα παπούτσια της ήταν σκεπασμένα με ηλεκτρική σκονίτσα. Πολλά κομματάκια σκονίτσας που πλησίαζαν στα πόδια της κολλούσαν στα παπούτσια της που ήταν ηλεκτρικά φορτισμένα τόσο που έμοιαζαν με την πλάτη ενός σκαντζόχοιρου. Εσκυψε να τις ξεκολλήσει από τα παπούτσια της και να τις πάρει στα χέρια της. Όμως με το που τις απομάκρυνε αυτές ξεγλιστρούσαν από τα δάχτυλά της φεύγοντας η μια από την άλλη.

Κοίταξε τα πόδια της όπου νέες σκονίτσες είχαν μαζευτεί. Και αν υπήρχαν περισσότερα παπούτσια; Οι σκονίτσες θα κολλούσαν και έτσι δεν θα ταξίδευαν μπροστά να ανοίξουν τις τρυπίτσες στα τοιχώματα του νεύρου και να μεταφέρουν το γαργαλητό! Αυτό είναι! Η λύση βρισκόταν μπροστά της.

Εβγαλε τα παπούτσια της και έμεινε με τις κάλτσες. Δεν τα χρειαζόνταν τελικά. Μια χαρά πατούσε στα τοιχώματα. Τα παπούτσια στέκονταν κολλημένα στο τοίχωμα και επάνω τους αρκετή ποσότητα από την ηλεκτρισμένη σκόνη. Δεν έπρεπε όμως να τα βάλει το ένα δίπλα στο άλλο γιατί ενώ κολλούσαν στα τοιχώματα και στην ηλεκτρισμένη σκόνη, όταν πλησίαζαν μεταξύ

τους έδιωχνε το ένα το άλλο. Τα έβαλε στη σειρά σε μικρή απόσταση. Εβγαλε και το δεύτερο ζευγάρι. Στο νου της σχηματίστηκε η εικόνα ενός δαχτυλιδιού που τα δυο ζευγάρια παπούτσια ήταν η αρχή του. Αρχισε να συνθέτει γρήγορα τη λύση:

Θα έφτιαχνε πολλά ηλεκτρικά παπούτσια και θα τα τοποθετούσε στη σειρά το ένα σε μικρή απόσταση μπρος από το άλλο ώστε να σχηματίζουν ένα μεγάλο δαχτυλίδι στα τοιχώματα του νεύρου. Εκεί θα κολλούσε και θα καθυστερούσε η ηλεκτρισμένη σκόνη. Μέχρι να περάσει το εμπόδιο θα είχαν ανοίξει τα στόματα που την ρουφούσαν έξω και έτσι το ηλεκτρικό μήνυμα του γαργαλητού δεν θα προχωρούσε. Για σιγουριά μπορούσε να φτιάξει και άλλα δαχτυλίδια με ηλεκτρισμένα παπούτσια λίγο παρακάτω ώστε να είναι σίγουρη ότι το γαργαλητό δεν θα προχωρήσει.

Το σχέδιό της ήταν έτοιμο να πραγματοποιηθεί. Επρεπε να γυρίσει πίσω να το εξηγήσει και να ετοιμάσει πολλά ηλεκτρισμένα παπουτσάκια.

Βγήκε από την τρύπα που είχε μπει. Οι νάνοι που την είδαν να βγαίνει χαμογελαστή ζητωκραύγασαν. Τους άκουσε ο Σκουφάς και φώναξε ζήτω κι αυτός (κι ας μην μπορούσε να την διακρίνει πολύ καλά). Τον άκουσε κι ο Αγγελος και φώναξε ΖΗΤΩ – οι νάνοι νόμιζαν ότι έγινε σεισμός!

Η Φακή συμφώνησε με τον Σκουφά, τους νάνους και τον Αγγελο πως η κρίσιμη δοκιμή θα γινόταν σε ένα μήνα. Φυσικά όλοι οι νάνοι ήταν μαζί της: οι καλύτεροι μηχανικοί και τεχνίτες μαζεύτηκαν για να βελτιώσουν τα παπούτσια της, να βρουν τρόπους να φτιάχνονται γρήγορα αλλά και τρόπους να μπαίνουν σε αποθήκες. Επρεπε να τα αποθηκεύσουν πολύ προσεκτικά γιατί τα ηλεκτρισμένα παπούτσια κλωτσούσε το ένα το άλλο όταν ήταν κοντά και γινόταν κλωτσοπατινάδα και κλωτσοκαταιγίδα άμα έμπαιναν όλα μαζί. Έτσι φτιάξαν πολλά ηλεκτρισμένα παπούτσια φυλαγμένα ανάποδα μεταξύ τους σε ειδικές θήκες με τις σόλες τους απομακρυσμένες.

Κάπου στα μέσα του μήνα εμφανίστηκε κι ένα πρόβλημα που έκανε όλους να παγώσουν. Και μάλιστα το σκέφτηκε ο μπαμπάς της Φακής:

– Ξέρεις κάτι κορίτσι μου; Αυτές οι σκονίτσες που μου είπες, άμα μαζεύονται πολλές μαζί γύρω από το παπούτσι μήπως τελικά το μπουκώσουν και δεν δουλεύει μετά, δεν τραβάει άλλες; Σαν να θυμάμαι πως τα παπούτσια δεν είναι συνέχεια κολλητικά, χάνουν την δύναμη τους και πρέπει πάλι να τα φορτίσεις.

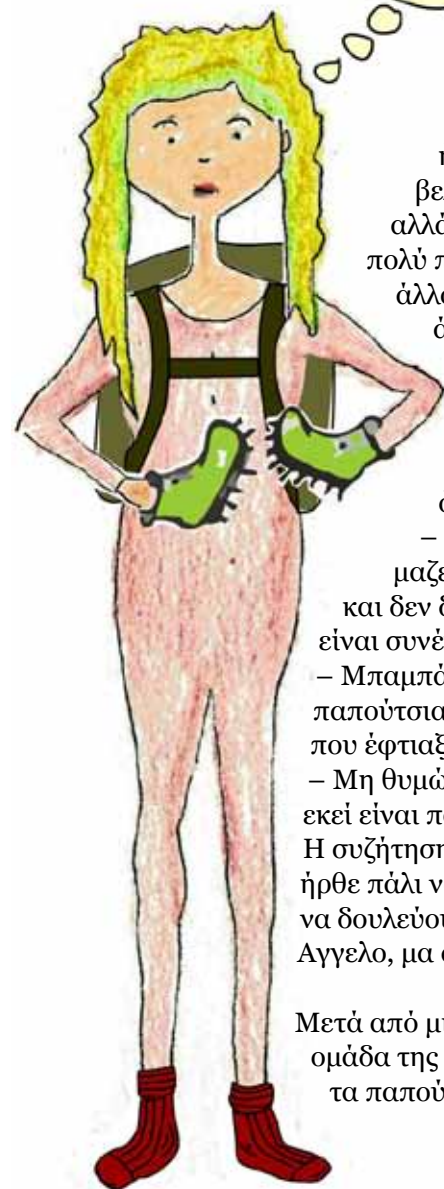
– Μπαμπά! Αυτό είναι βλακεία! Παίρνει μέρες για να χάσουν την δύναμη τους τα παπούτσια μου, είτε απότομα γιατί κατάλαβε ότι δεν τα είχε σκεφτεί όλα στο σχέδιο που έφτιαξε.

– Μη θυμώνεις κόρη μου. Εδώ δεν βλέπω τέτοιες σκονίτσες να γυροφέρνουν. Όμως εκεί είναι πολλές και είναι ηλεκτρισμένες.

Η συζήτηση αυτή έβαλε σε μεγάλο μπελά της Φακή. Στο τέλος του μήνα ο Αγγελος ήρθε πάλι να γίνει η δοκιμή και η Φακή υπολόγισε ότι τα παπούτσια της μπορούσαν να δουλεύουν για αρκετό καιρό αλλά σιγά σιγά χάναν τη δύναμή τους. Το 'πε στον Αγγελο, μα αυτός αποφάσισε να συνεχίσει.

Μετά από μια εβδομάδα ήρθε ο Αγγελος και για μια ολόκληρη μέρα η Φακή και η ομάδα της έκανε τρυπούλες με τις κουνουπομύτες και εκτόξευε με ειδικό κανονάκι τα παπούτσια στο μέσα μέρος κάθε νεύρου μέχρι που να φτιαχτεί ένα αραιό

Γιατί διώχνει
το ένα το
άλλο;

δαχτυλίδι και παρακάτω άλλο ένα κι άλλο ένα. Έτσι δεν θα περνούσε με τίποτα το γαργαλητό. Ήταν λεπτοδουλειά. Ήθελε τέχνη, δύναμη και υπομονή.

Κατά το μεσημέρι είχαν δουλέψει σε μια μεγάλη περιοχή της πατούσας του γίγαντα και δοκίμασαν ένα αντίγραφο της γαργαλήστρας που είχαν φτιάξει στη Φιλική Ανθρωπογιγαντική Εταιρεία ελπίζοντας μια μέρα να κάνουν την προφητεία αλήθεια. Ο Άγγελος είπε ότι ένιωθε κάτι σαν χάδι αλλά δεν του προκαλούσε γέλιο.

Συνέχισαν λοιπόν και το βράδυ, όταν ήταν έτοιμος, ο Άγγελος πήγε με τα μουδιασμένα πόδια μπρος από το παλάτι και φώναξε:

– Ο βασιλιάς Όττο είναι άδικος και άρπαγας.

Αμέσως συνελήφθη και οδηγήθηκε στη γαργαλήστρα. Δεν θα έκανε διακρίσεις ο βασιλιάς απέναντι στον γιο του. Θα έπρεπε να τιμωρηθεί και να γαργαληθεί όπως κάθε άλλος επαναστάτης, άνθρωπος ή γίγαντας.

Ομως οι πατούσες του δεν γαργαλιόνταν. Όσο κι αν δοκίμαζαν οι τρομεροί γαργαληστές. Στην αρχή νομίσαν ότι χάλασε η γαργαλήστρα και φέραν άλλη. Κι έπειτα κι άλλη, κι άλλη. Τίποτα. Απίστευτο.

Σ

ήμανε συναγερμός. Ειδοποιήθηκαν οι γαργαληστές που δεν είχαν βάρδια να έρθουν στο παλάτι. Λύση δεν βρέθηκε. Ειδοποιήθηκαν οι γαργαληστές που είχαν πάρει σύνταξη. Πάλι λύση δεν βρέθηκε. Ο Άγγελος δεν γαργαλιόταν με τίποτα. Μόνο φώναζε σοβαρός:

– Ο βασιλιάς Όττο είναι άδικος και άρπαγας. Ελευθερία στους ανθρώπους και τους γίγαντες!

Οι φωνές τους ακούγονταν ως έξω από το παλάτι. Ανθρωποι και γίγαντες μαζεύονταν ανήσυχοι. Κάποιος αφηφούσε τη γαργαλήστρα. Θα έπερτε απόψε ο ουρανός;

Και τότε ακούστηκαν γέλια. Ήταν τα θύματα της γαργαλήστρας, οι αγωνιστές της ελευθερίας που είχαν βασανιστεί. Μαζεύτηκαν βλοσυροί μαζί με το πλήθος αλλά μόλις ακούσαν την φωνή του Άγγελου, βάλαν τα γέλια. Τα βάσανά τους είχαν φέρει καρπούς, οι γίγαντες ήταν υποχρεωμένοι να ελευθερώσουν τους ανθρώπους. Δεν πήγε χαμένη η θυσία τους!

– ΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑΧΑ, ξεκαρδίζονταν ευτυχισμένοι.

Οι στρατιώτες προσπάθησαν να διαλύσουν το πλήθος και να σταματήσουν τα γέλια και τις φωνές, να μη διαδοθεί η είδηση, όμως η αλήθεια δεν μπορούσε πια να μείνει κρυφή.

Όλοι αναστατώθηκαν και βγήκαν στους δρόμους.

Ο βασιλιάς Όττο αναγκάστηκε να βγάλει βασιλικό διάταγμα:

– Για να μην πέσει ο ουρανός στο κεφάλι μας, θα πρέπει να κάνουμε τη θυσία και να ελευθερώσουμε τους σκλαβωμένους ανθρώπους. Παραδίδω τον θρόνο μου στο γιο μου τον Άγγελο, που θα αναλάβει την απελευθέρωση.

Χαρές, γέλια, γιορτές, ξεφάντωμα! Η Φακή έγινε ήρωας της Απελευθέρωσης, μια ιστορία που διηγούνταν σε όλα τα σχολεία, και στα σχολεία για γιγαντάκια, και στα σχολεία για ανθρωπάκια, και στα σχολεία για νανάκια.

Μόνο που δεν της δώσαν παράσημο. Γιατί; Γιατί κανείς δεν μπορούσε να φτιάξει τόσο μικρό παρασηματάκι!

Το πιο δροσερό νερό

Η

Ήταν μια φορά κι ένα καιρό ένας Δημήτρης παιδί άξιο και προκομμένο που όλο ιδέες είχε. Ζούσε στο κάμπο δίπλα σε ένα θεόρατο βουνό και είχε έναν θείο που ήταν βοσκός. Αυτός ο θείος του είχε μιλήσει για το νερό της κρυσταλλένιας πηγής. Κρυμμένη στο βουνό υπήρχε μια πηγή, στην άκρη μιας κατακόρυφης χαρακιάς που ξεκινούσε από την κορφή. Εκεί πάνω κοντά στην κορυφή ήταν σφηνωμένο ένα πελώριο κομμάτι αιώνια παγωμένου χιονιού. Ήταν ένας μικρός παγετώνας. Η σκιά της βαθιάς χαρακιάς τον προστάτευε από τον ήλιο έτσι που μόνο τις ζεστότερες μέρες κάθε καλοκαιριού, από του Αι-Λιά μέχρι του Σταυρού ένα μικρό μέρος του έλιωνε. Τότε ο λιωμένος πάγος ενώνονταν με το νερό της πηγής και όλοι λέγανε πως το νερό της Κρυσταλλένιας Πηγής ήταν το πιο δροσερό νερό του χρόνου.

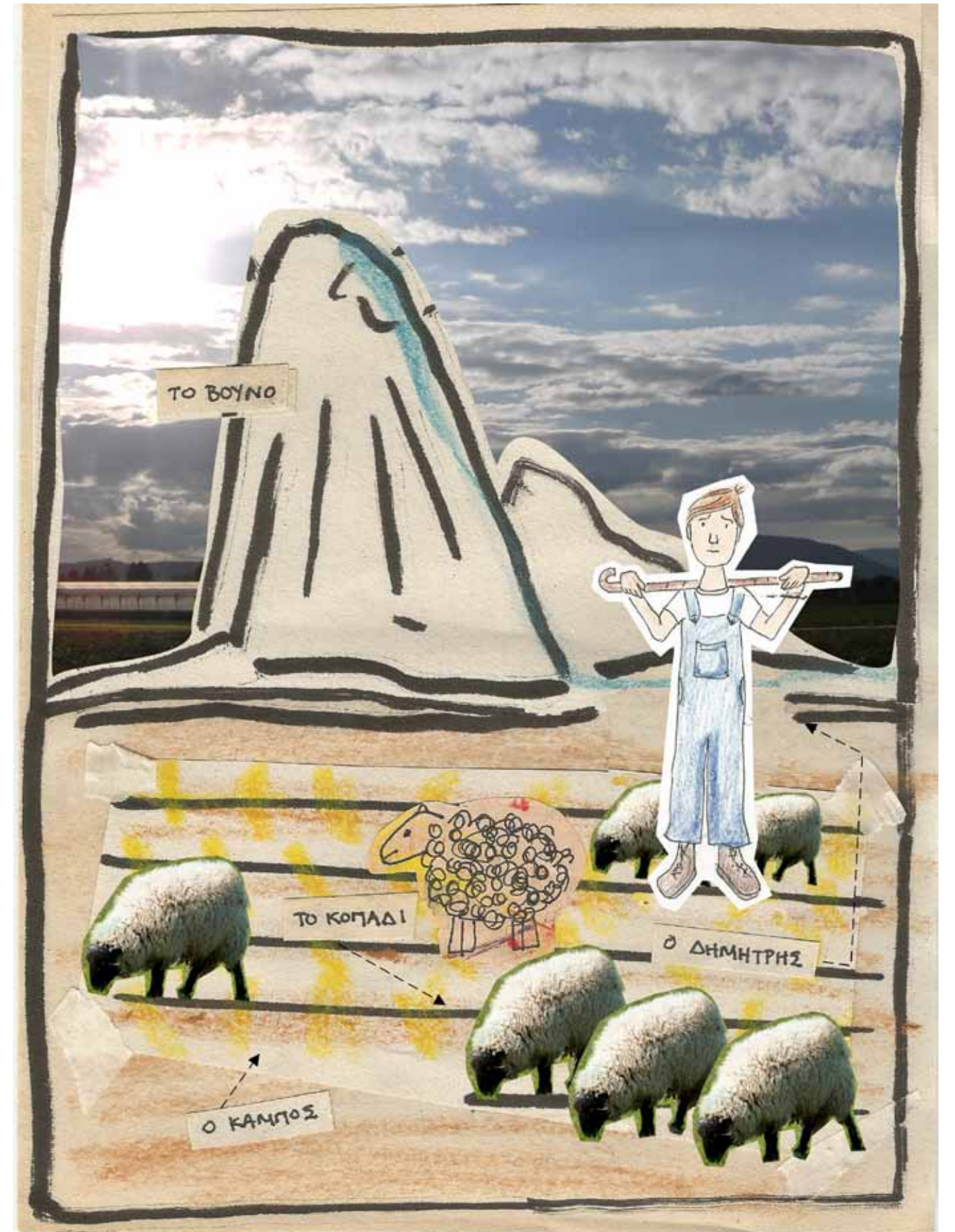
Κάθε καλοκαίρι το λαχταρούσε όταν έσφιγγαν οι ζέστες στον κάμπο και όταν μεγάλωσε αποφάσισε να φέρει το Κρυστάλλινο Νερό στο χωριό του. Πήρε την ευχή της μάνας του και ξεκίνησε.

– Θα φέρω και σε σένα μητέρα, να δοκιμάσεις αυτό το κρυστάλλινο νερό, της υποσχέθηκε με καμάρι.

Είχε μαζί του ο Δημήτρης και ένα μάλλινο ταγάρι και έβαλε μέσα ένα σουγιά, παξιμάδι και ελιές για κολατσιό και ένα καρούλι μπετονιά χοντρή. Πήρε και ένα ασκί να το γεμίσει με το νερό και ανέβηκε ως την κρυσταλλένια πηγή ακολουθώντας τα κατατόπια που του είχε πει ο θείος του. Βρήκε την πηγή στην χαμηλότερη άκρη της χαρακιάς που έμοιαζε με μια ρηχή ανοιχτή σπηλιά. Ήπιε, απόλαυσε το νερό και δροσίστηκε. Ο ιδρώτας του έτρεχε, το δέρμα του είχε ξεραθεί από τον ήλιο αλλά το στόμα του, ο λαιμός του και τα σωθικά του δροσίστηκαν, σχεδόν πάγωσαν και γέμισαν μια παράξενη δύναμη λες και θα μπορούσε να ανοίξει τα χέρια του σαν φτερά και να πετάξει στον δροσερό αέρα του βουνού, να κοιτά το χωριό του που ψήνονταν κάτω στον κάμπο. Πράγματι αυτό το νερό ήταν διαφορετικό από το νερό που πίνουν στο χωριό.

Όταν γύρισε στο χωριό με το ασκί γεμάτο νερό βρήκε τη μάνα του να έχει μαζέψει τις γειτόνισσες να δοκιμάσουν το περίφημο Κρυστάλλινο Νερό.

– Πιες μάνα λέει ο Δημήτρης

Πίνει η μάνα του με χαρά αλλά έκανε μια γκριμάτσα.

– Ζεστό είναι γιέ μου αυτό σαν του χωριού μας, του λέει, πιο ζεστό και από αυτό που φυλάμε στην στάμνα στο μαγειρείο

Πίνει κι αυτός. Το νερό αυτό δεν ήταν ίδιο με εκείνο που είχε πει στο βουνό. Ντράπηκε αυτός, ντράπηκε και η μάνα του γιατί είχε περηφανευτεί στις γειτόνισσες για την εξυπνάδα του γιού της.

Πείσμωνσε ο Δημήτρης. Λέει της μάνας του:

– Αν φέρω περισσότερο νερό θα αργήσει πολύ να ζεσταθεί και θα μείνει κρυστάλλινο και δροσερό. Κάλεσε τους φίλους μου και να με περιμένετε.

Πήρε ένα μεγάλο τενεκέ. Ανέβηκε, ανέβηκε μέχρι την πηγή, ήπιε και γέμισε τον τενεκέ. Τον έβαλε στην πλάτη του και ένοιωσε να τον παγώνει.

Ο Δημήτρης όμως ούτε από ζέστη χαμπάριζε ούτε από κρύο.

– Δεν μπορεί. Για να κρυώσει τον ντενεκέ και να κρυώσει η πλάτη μου θα μείνει δροσερό, σκέφτηκε.

Δίχως να χάσει καιρό το βάζει στα πόδια μέχρι που σιγά –σιγά έπαψε να τον ενοχλεί το πάγωμα, Γύρισε πίσω όσο πιο γρήγορα μπορούσε, άναψαν τα πόδια του μέσα στα παπούτσια– όμως πόσο γρήγορα να πάει φορτωμένος με τον τενεκέ;

Περίμεναν οι φίλοι του στην αυλή να πιούνε το Κρυστάλλινο Νερό.

Και τελικά; Πίνουν. Ζεστό το νερό σαν του χωριού τους.

Βάλαν τα γέλια. Στενοχωρήθηκε πολύ και πείσμωνσε ακόμα πιο πολύ. Πώς να φέρει το Κρυστάλλινο Νερό από το βουνό χωρίς να ζεσταθεί στο δρόμο;

T Την άλλη μέρα πήρε το ταγάρι με το σουγιά, την μετεονιά και το κολατσιό του, πήρε και το ασκί, γιατί το 'χε αποφασίσει να βρει τρόπο να φέρει το Κρυστάλλινο νερό στο χωριό, όσο και να του έπαιρνε.

Έφτασε στην πηγή και παρατήρησε πως από πίσω της ένα μικρό άνοιγμα στα βράχια προχωρούσε μέσα στο βουνό.

– Μια σπηλιά, σκέφτηκε. Θα την εξερευνήσω. Ίσως μέσα της να βρω την αρχή της πηγής που το νερό της δεν θα χαλάει στο δρόμο.

Αμ έλα που φοβόταν να μπει γιατί το άνοιγμα ήταν στενό και φανταζόταν νυχτερίδες να κρέμονται ανάποδα από την οροφή της σπηλιάς!

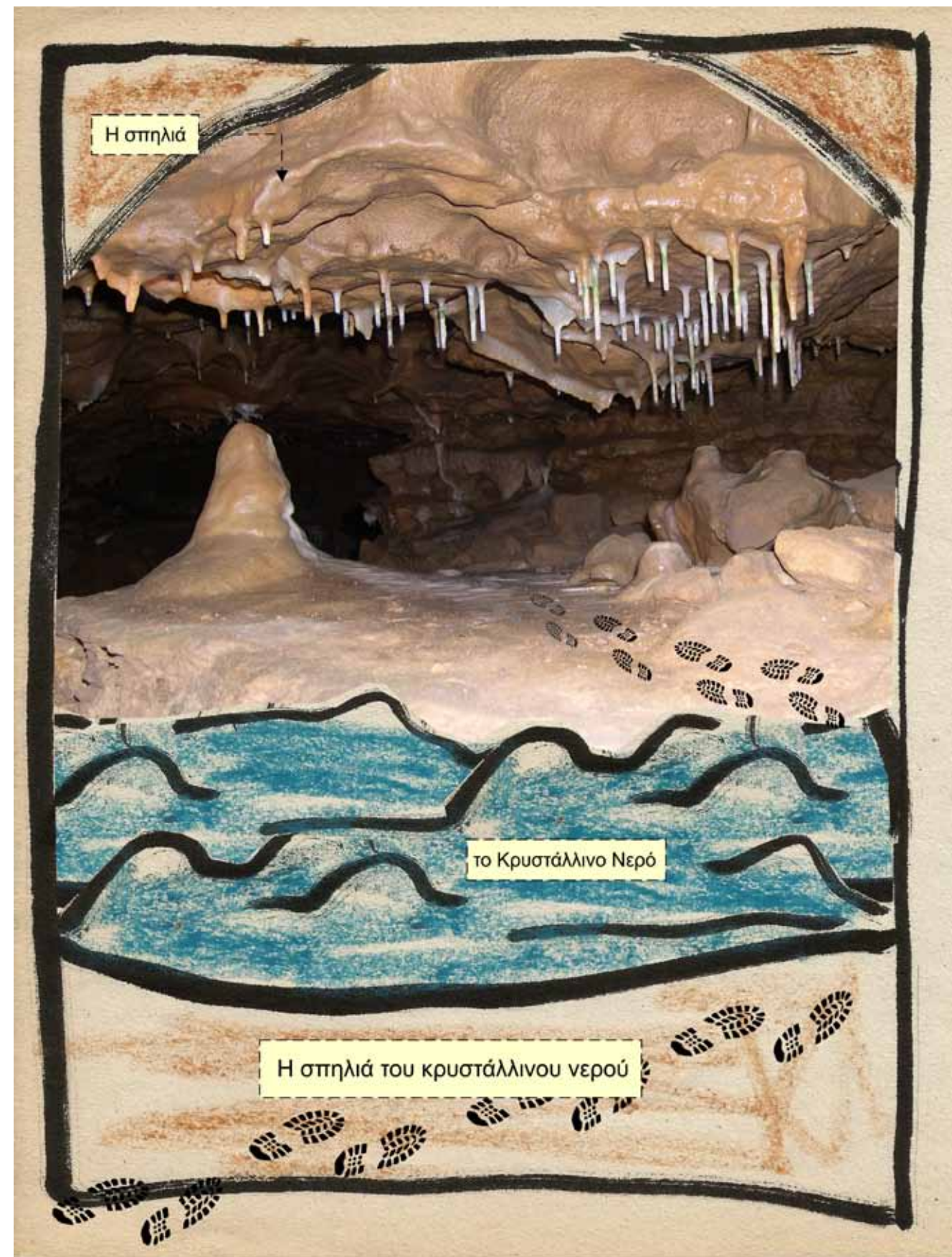
Στο τέλος παίρνει μια βαθιά ανάσα και προχωράει στο σκοτάδι.

Η είσοδος ήταν στενή και έπρεπε να πατήσεις μέσα στο νερό. Βγάζει παπούτσια και κάλτσες και τσαλαβουτά μέσα στο ρυάκι. ΜΠΡΡΡΡΡ. Πραγματικά κρύο – κρυστάλλινο!

Παραμέσα η σπηλιά φάρδαινε αλλά το φως που έμπαινε από την στενή είσοδο όλο και λιγότευε. Προχώρησε στα σκοτεινά όσο άντεχε και εκεί που έλεγε να τα παρατήσει και να γυρίσει είδε στο βάθος ένα φως. Κοιτάζει. Τι να δει; Δύο πόρτες. Αυτές φώτιζαν. Η μια έντονα και χρυσά και η άλλη θαμπά και ασημένια. Ανάμεσα τους, αλλά ψηλά έβγαινε από το τοίχωμα της σπηλιάς το νερό και κυλούσε στον τοίχο της σπηλιάς μέχρι που σχημάτιζε ρυάκι στη ρίζα από τις δυο πόρτες.

– Αυτό είναι πολύ περίεργο, μονολόγησε. Τι γυρεύουν δυο πόρτες μέσα σε μια κρυφή σπηλιά; Το νερό εδώ μπορεί να είναι μαγεμένο.

Δεν ήταν δειλός, το είπαμε ήδη. Άλλα παιδιά στην θέση του θα είχαν φύγει αμέσως. Ο Δημήτρης όμως ... κοίταξε την χρυσή πόρτα που είχε τον ήλιο πάνω της σκαλισμένο. Σπρώχνει και μπαίνει μέσα.

Θαμπώθηκε και έκλεισε τα μάτια του. Οι ξυπόλητες πατούσες του αμέσως ζεστάθηκαν. Μόλις μπόρεσε κοίταξε γύρω του. Παντού ήταν καλοκαίρι. Όπου και να γύριζε το μάτι του δεν έβλεπε παρά μια πεδιάδα με χώμα χρυσαφί ηλιοψημένο. Είδε πιο πέρα μια καλύβα με ξερά χρυσά άχυρα. Πάει χτυπάει την ξύλινη πόρτα της καλύβας. Ανοίγει η πόρτα και βγαίνει μια κοπέλα με χρυσά μαλλιά και μαυρισμένο δέρμα.

- Ποιος είσαι;
- Είμαι ο Δημήτρης. Εσύ ποια είσαι;
- Εγώ είμαι η Ζέστη. Τι θέλεις;
- Ψάχνω να βρω το Κρυστάλλινο Νερό
- Είναι το νερό της σπηλιάς
- Δεν κρατάει δροσερό μέχρι να φτάσω στο χωριό μου
- Φυσικά. Πρέπει να βρεις τρόπο να μην στο ζεσταίνω, του απάντησε με ένα κοροϊδευτικό γέλιο
- Πώς;
- Λύσε το γρίφο μου και θα δεις, είπε η Ζέστη και συνέχισε:
- «Ίδιο μπαίνει ίδιο βγαίνει

Ίδιο η ζέστη και το κρύο
Άλλα μάτια πρέπει να' χεις
Και μυαλό να καταλάβεις.»

Ο Δημήτρης την κοιτούσε και περίμενε να του πει κάτι ακόμα. Εκείνη σιωπούσε όμως.

Ο Δημήτρης δεν καταλάβαινε τίποτα.

- Δώσε μου μια βοήθεια, την παρακάλεσε.

Η Ζέστη τον κοίταξε αδιάφορα.

- Να το πάρει το ποτάμι, επέμενε ο Δημήτρης

- Ποιο ποτάμι; του λέει. Το ποτάμι με το κρυστάλλινο νερό; Τράβα και ρώτα το, του είπε αγριεμένη.

Φ

Φεύγει από την χρυσή αχυροκαλύβα, αλλά όσο περπατούσε προς την πόρτα με τον ήλιο το ζεστό χώμα γινότανε καυτό. Στο τέλος δεν μπορούσε να περπατήσει και χοροπηδούσε όπως κάνουμε στην καυτή άμμο το καλοκαίρι. Γυρνά πίσω στην σκιά της αχυροκαλύβας. Δεν είχε καμιά όρεξη να τσουρουφλίσει τα ποδιάρα του επειδή θύμωσε η κυρα-Ζέστη. Δεν έπρεπε να είχε βγάλει τα παπούτσια του για να πατήσει στο παγωμένο ρυάκι μπαίνοντας στην σπηλιά. Αλλά πού να φανταστεί τι θα συναντήσει;

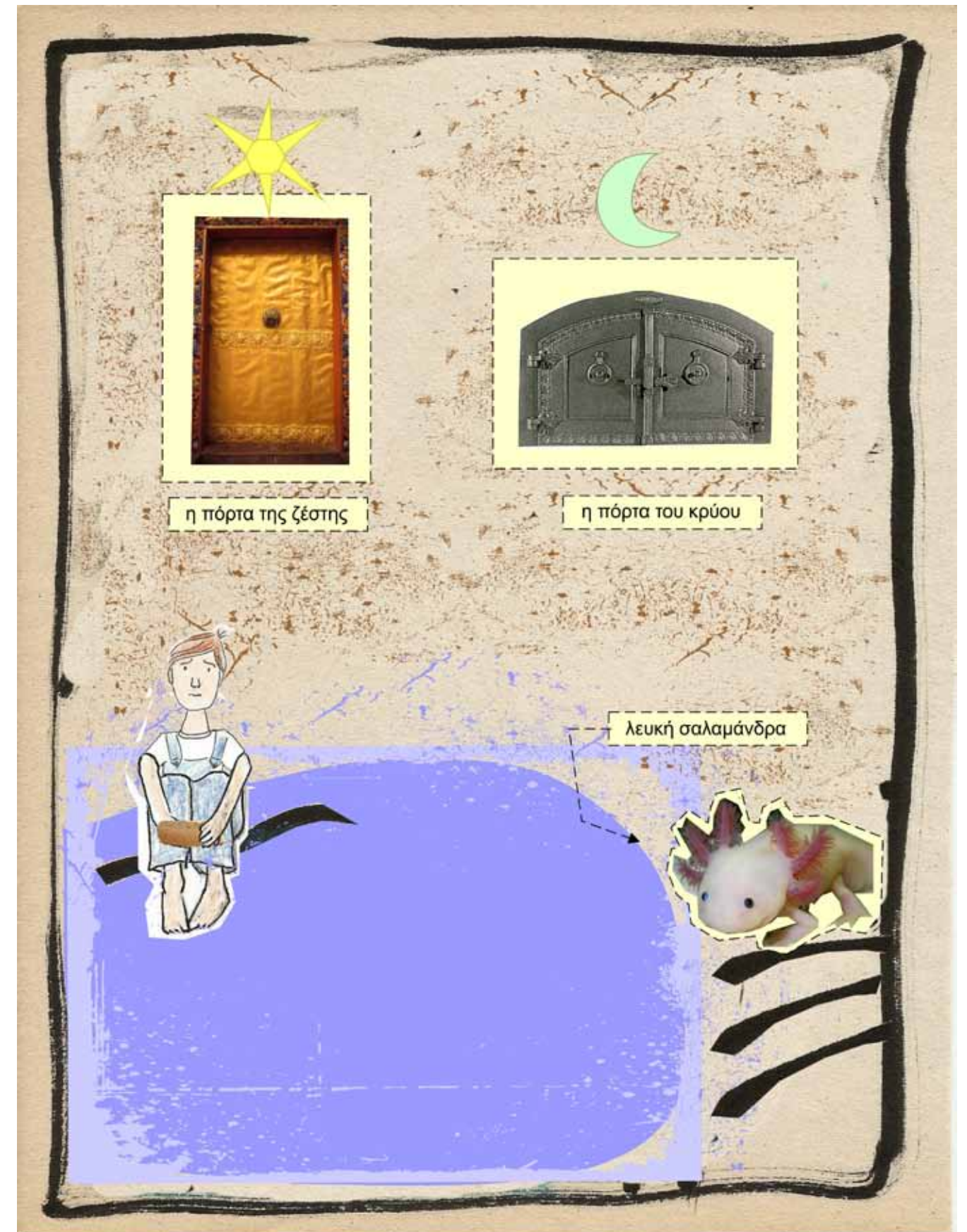
Το μυαλό του όμως έπαιρνε στροφές και κατέβαζε διαρκώς ιδέες.

- Έτσι είσαι κυρά-Ζέστη;

Βγάζει κι αυτός το σουγιά και κόβει το μάλλινο ταγάρι του στην μέση. Κόβει δύο κομμάτια μπετονιά, τυλίγει τις πατούσες του με τα κομμάτια από το ταγάρι και τα δένει με την μπετονιά. Μια χαρά έφτασε ως την πόρτα την χρυσή – η ζέστη δεν περνούσε το μαλλί. Βγαίνει και ξαναβρίσκεται στο σκοτάδι της σπηλιάς. Δίπλα του έτρεχε το νερό της πηγής. Όταν συνήθισαν τα μάτια του πάλι στο σκοτάδι είδε από την άλλη μεριά την ασημένια πόρτα. Είχε πάνω της χαραγμένο το φεγγάρι. Βγάνει τα μαλλινοπάπουτσα του αλλά δεν τα πετά. Τα κρεμά από το λαιμό και μπαίνει από την πόρτα του φεγγαριού.

Βρέθηκε σ' ένα μέρος γεμάτο χιόνι. Όπου και να γύριζε το μάτι του δεν έβλεπε παρά χιόνι. Ο ίδιος κρύωνε αλλά τα πόδια του άρχισαν να καίνε:

- Τι γίνεται; Σκέφτηκε. Τα πόδια μου με καίνε όπως όταν πάταγα τα καυτά χώματα στην χώρα

της Ζέστης,

δεν ήθελε και πολύ σκέψη. Είχε την λύση. Φορά ξανά τα μαλλινοπάπουτσα που είχε φτιάξει από το ταγάρι και προχωρά. Βλέπει πιο πέρα μια καλύβα από παγοκολώνες. Πιάνει χτυπάει την πόρτα της καλύβας που ήταν ξύλινη όπως της αχυροκαλύβας.

Ανοίγει η πόρτα και βγαίνει ένα παλικάρι με άσπρα μαλλιά και πρόσωπο χλωμό.

– Ποιος είσαι; τον ρωτά με μια φωνή παγωμένη που έτριζε σαν τα παγάκια που σκάζουνε όταν τα ρίχνουμε το καλοκαίρι μέσα στην λεμονάδα.

– Είμαι ο Δημήτρης. Εσύ ποιος είσαι;

– Εγώ είμαι το Κρύο. Τι θέλεις;

– Ψάχνω να βρω το Κρυστάλλινο Νερό

– Είναι το νερό της σπηλιάς

– Αυτό δεν κρατάει μέχρι να φτάσω στο χωριό μου. Ζεσταίνεται στο δρόμο.

– Να βρεις τρόπο να το κρατήσεις κρύο

– Εμ, αυτό ψάχνω, κύριε. Πώς;

– Άκου τον γρίφο και ίσως να καταλάβεις

– «Ίδιο μπαίνει ίδιο βγαίνει

Ίδιο η ζέστη και το κρύο

Άλλα μάτια πρέπει να' χεις

Και μυαλό να καταλάβεις.»

– Α, αυτά μας τα' παν κι άλλοι.

– Ποιοι άλλοι;

– Η Ζέστη η γειτόνισσα σου.

– Δεν είναι γειτόνισσα μου αδελφή μου είναι.

– Και έχετε συμφωνήσει να λέτε τα ίδια για να με κοροϊδέψετε; Εγώ ξέρω ότι η ζέστη είναι το αντίθετο του κρύου και θα πρέπει να είσαστε συνεχώς μαλωμένοι και να μην συμφωνείτε σε τίποτα. Θα με τρελάνετε, δεν βρίσκω την λύση στο αίνιγμα σας. Θα το πάρει το ποτάμι;

– Να πας να το ρωτήσεις το ποτάμι τότε, νεαρέ, του απάντησε το κρύο ψυχρά (δηλαδή ξεπαγιαστικά αφού ήδη η φωνή του ήταν παγάκι). Τι ήρθες σε μένα; είτε το Κρύο και τον έδιωξε

Ο Δημήτρης περπάτησε στο χιόνι θυμωμένος και μπερδεμένος ώσπου βγήκε από την ασημένα πόρτα. Βγήκε και κάθισε στον βράχο δίπλα στο νερό. Έβγαλε τα μαλλινοπάπουτσα και έπλυνε τα πόδια του που είχαν αρχίσει να τον γαργαλάνε όπως τρίβονταν πάνω στο άγριο μαλλί του ταγαριού. Έπειτα έβγαλε το παξιμάδι και τις ελιές και στο μισόφωτο που δημιουργούσε η ασημένα και η χρυσή λάμψη από τις πόρτες άρχισε να τρώει. Το μυαλό του χρειαζόταν γεμάτο στομάχι για να λύσει το αίνιγμα –νηστικό αρκούδι δεν κατεβάζει ιδέες.

Ξαφνικά βλέπει δίπλα στα πόδια του ένα από τα πιο σπάνια ζώα που είχε ποτέ δει σε βιβλίο ή φωτογραφία. Μια λευκή σαλαμάνδρα των σπηλαίων. Κινιόταν αργά και το υγρό της δέρμα φωσφόριζε. Της έριξε λίγα ψίχουλα από το παξιμάδι του και την παρακολουθούσε καθώς τα έφαχνε με τις πατούσες της που έμοιαζαν με μικροσκοπικές ανθρώπινες παλάμες.

Η σαλαμάνδρα άνοιξε το στόμα της και είπε:

– «Ίδιο μπαίνει ίδιο βγαίνει

Ίδιο η ζέστη και το κρύο

Άλλα μάτια πρέπει να' χεις

Και μυαλό να καταλάβεις.»

Ο Δημήτρης έμεινε άφωνος.
– Με τάισες χωρίς να στο ζητήσω
Τώρα σειρά μου εγώ να βοηθήσω.
Μες στο σκοτάδι εγώ και οι προγονοί μου
Κι εγώ εδώ μέσα περνάω την ζωή μου.
Οι πρώτες σαλαμάνδρες που μπήκαν στην σπηλιά '
είχανε μάτια αλλά δεν είχανε μιλιά.
Για τα νέα μάτια που χρειάζεσαι εσύ
Γύρισε πίσω στου γρίφου την αρχή.
Μες στη σπηλιά τα μάτια είναι περιττά
Μα και τα δικά σου δεν είν' αρκετά.

Μια τυφλή σαλαμάνδρα των σπηλαιών που μιλά με στιχάκια και δίνει συμβουλές!
Ο Δημήτρης ήταν σαστισμένος. Προσπαθούσε να καταλάβει τα λόγια της καθώς έτριβε το παξιμάδι του για να την ευχαριστήσει με τα ψίχουλα.
«Γύρισε πίσω στου γρίφου την αρχή» και «τα δικά σου μάτια δεν είν' αρκετά». Τι έλεγε ο γρίφος της Ζέστης; «άλλα μάτια πρέπει να' χεις και μυαλό να καταλάβεις».

– Αυτό είναι! Πρέπει να γυρίσω πίσω στην Ζέστη στην αρχή του γρίφου.
Δίστασε λίγο γιατί σκέφτηκε το χώμα που τον είχε κάψει όταν προσπάθησε να γυρίσει από την καλύβα της ζέστης. Λες να ζεσταινόταν διαρκώς και τώρα να του έκαιγε τα μάλλινα παπούτσια που είχε σκαρώσει;
Τι να γίνει; Άμα δεν δοκιμάσει δεν θα μάθει ποτέ. Σηκώνεται και μπαίνει από την χρυσή πόρτα. Εντάξει, δεν έκανε περισσότερο ζέστη από πριν. Πάει κατευθείαν στην Ζέστη.
– Κυρά Ζέστη, φώναξε. Το βρήκα. Δώσε μου σε παρακαλώ άλλα μάτια για να αλλάξει το μυαλό μου και να καταλάβει.
Η Ζέστη άνοιξε την πόρτα, τον κοίταξε χαμογελώντας και του έδωσε κάτι περίεργα γυαλιά με κόκκινο κοκάλινο σκελετό.
Ο Δημήτρης παραξενεύτηκε αλλά ευχαρίστησε χωρίς διαμαρτυρία

Τρέχει και στο Κρύο και
– Κύριε Κρύο, φώναξε. Το βρήκα. Δώσε μου σε παρακαλώ άλλα μάτια για να αλλάξει το μυαλό μου και να καταλάβει.
Αυτός τον έβαλε μέσα στο σπίτι και τον οδήγησε σε ένα δωμάτιο όπου ανάμεσα σε μύρια εργαλεία διάλεξε κάτι άλλα περίεργα γυαλιά με γαλανό σκελετό και του το έδωσε.

Όταν βρέθηκε πάλι έξω από τις πόρτες έβγαλε τα μαλλινοπάπουτσα και τα παράτησε στο βράχο. Μπήκε στο ποταμάκι του κρυστάλλινου νερού και προχώρησε να βγει από την σπηλιά.

– Γλίστρησε όμως και έπεσε. Χτύπησε το χέρι του καθώς πήγε να στηριχτεί. Ξανασηκώθηκε και ξαναπροσπάθησε να προχωρήσει. Όμως ξανά γλίστρησε στα υγρά βράχια. Η σπηλιά έμοιαζε να θέλει να τον κρατήσει μέσα της, να μην βγάλει στο φως του ήλιου το μυστικό της. Έμεινε ώρα τρίβοντας τα χτυπημένα του γόνατα.

Σαν απάντηση άκουσε την φωνή της λευκής σαλαμάνδρας που είχε ανέβει στα βρεγμένα βράχια δίπλα του.

– Εγώ που ζω στην στεριά και το νερό
Σου το 'πα μα δεν το ένιωσες το μυστικό.
Ό,τι μια φορά σε βοήθησε
Από το νου σου γλίστρησε.
Το πετάς χωρίς να το σκεφτείς
Μα θα' ρθει ώρα που θα το χρειαστείς.
Τίμα κάθε βοήθεια και πες ευχαριστώ
Μονάχος δεν θα φέρεις ποτέ σου το νερό.

Κατάλαβε το λάθος του. Ευχαρίστησε την σαλαμάνδρα και της άφησε το υπόλοιπο παξιμάδι του. Γύρισε πίσω και πήρε τα κομμάτια από το μάλλινο ταγάρι που είχε πετάξει.

Έπειτα στράφηκε και σε λίγο είχε εύκολα βγει από την σπηλιά. Κάθισε στο φως του ήλιου να στεγνώσει και να ζεσταθεί.

Έβγαλε από την τσέπη του τα δυό περιέργα γυαλιά.

Φόρεσε τα γυαλιά με τον γαλανό σκελετό.

Κοίταξε το ποταμάκι. Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Πώς δεν τα έβλεπε όλα αυτά πριν; Είδε μέσα στο νερό πολλά γαλάζια, μικροσκοπικά αγοράκια που έμοιαζαν με τον Κρύο. Όσα ήταν στον πάτο και στο κέντρο του ρυακιού κυλούσαν με το νερό. Όσα όμως ήταν στην επιφάνεια βγαίνουν από το νερό! Μόλις έβγαζαν από την επιφάνεια του νερού το κεφάλι και τα χέρια τους, από την άκρη των δαχτύλων τους ξεδιπλώνονταν και φούσκωνε ένα γαλάζιο μπαλόκι. Το μπαλόκι τους τραβούσε ψηλά και ανέβαιναν στο αέρα και σκόρπιζαν.

Με τα κόκκινα το ίδιο θα βλέπω; Αναρωτήθηκε. Φόρεσε τα γυαλιά με τον κόκκινο σκελετό. Έφαξε στο νερό να βρει τα αγοράκια. Αντί γι αυτά όμως είδε να κυλούν μέσα στο νερό λίγα χρυσαφένια κοριτσάκια σαν τη Ζέστη. Ο αέρας όμως!!! Ήταν γεμάτος από αυτές. Μόλις ακουμπούσαν το νερό που έτρεχε, τα φουστανάκια τους άπλωναν και γίνονταν σαν μικρές βαρκούλες. Τα πόδια μέσα στο νερό, το σώμα έξω, έπλεαν για λίγο γελώντας και μετά βουτούσαν προσπαθώντας να κολυπήσουν εδώ και εκεί. Όμως το νερό τις παράσερνε.

Άρχισε ο Δημήτρης να κοιτά μια με το ένα ζευγάρι γυαλιά και μια με το άλλο. Και ανάλογα με τα γυαλιά έβλεπε άλλοτε αγοράκια και άλλοτε κοριτσάκια. Φορούσε τα γυαλιά το ένα πάνω στο άλλο και περίμενε να τα δει μαζί. Όμως τότε έβλεπε μόνο μια κοκκινογάλανη θολούρα που ζάλιζε. Ούτε κρυάκια, ούτε ζεστούλες. Ποτέ δεν μπορούσε να δει και τα δυο μαζί.

– Κάτι γίνεται εδώ, σκέφτηκε. Το νερό ζεσταίνεται επειδή μπαίνουν τα χρυσά κοριτσάκια μέσα του που μοιάζουν με την Ζέστη. Πρέπει να τα εμποδίσω να μπαίνουν μέσα.

– Ναι αλλά πάλι αν βγαίνουν τα αγοράκια που μοιάζουν με το Κρύο, πάλι δεν θα ζεσταίνεται;

Σκέφτηκε τα λόγια του γρίφου «ίδια η ζέστη και το κρύο».

Ή μπαίνουν ή βγαίνουν
το νερό μου το ζεσταίνουν.

Αλλά γιατί να μην μπορώ ποτέ να τα δω μαζί;

Έβαλε νερό στο ασκί και το κοίταξε με τα κόκκινα γυαλιά. Να που πολλά κοριτσάκια μπαίνουν μέσα. Με τα γαλάζια γυαλιά έβλεπε πολλά αγοράκια να βγαίνουν. Τελικά δεν χρειαζόταν και τα δυο γυαλιά. Αυτό που δείχναν ήταν τελικά το νερό που ζεσταίνονταν. Σαν να λέγαν την ίδια λέξη σε δύο διαφορετικές γλώσσες, σκέφτηκε.

– Ε και; Ωραία βοήθεια μου έδωσαν! Μήπως ξέρω τώρα τι να κάνω;
Ένας κρύος, μια νευρική και μια πολύξερη σαλαμάνδρα. Ωραία παρέα για βοήθεια.

«Το πετάς χωρίς να το σκεφτείς

Μα θα' ρθει ώρα που θα το χρειαστείς.» είπε κοροϊδευτικά και έσκασε στα γέλια. Έπειτα όμως σοβάρησε.

Πήρε τα δυό κομμάτια από το ταγάρι που είχε αφήσει δίπλα του να στεγνώσουν στον ήλιο.

– Αυτά προστάτεψαν τα πόδια μου και από το καυτό χρώμα της Ζέστης και από το παγωμένο χιόνι του αδελφού της.

Τύλιξε με τα μάλλινα κομμάτια τον ασκό. Κοίταξε με τα κόκκινα γυαλιά. Τα χρυσαφένια κοριτσάκια παιδεύονταν πολύ να μπουνε. Γι καλό και για κακό κοίταξε και με τα γαλανά. Ελάχιστα γαλάζια αγοράκια βγαίνανε κι αυτά ήταν ταλαιπωρημένα από την προσπάθεια. Είχε βρει τη λύση. Και πράγματι δεν τα χρειαζόνταν και τα δυό γυαλιά. Την ίδια ιστορία του έλεγαν σε άλλη γλώσσα. Έβαλε τα κόκκινα στη ζώνη του να τα έχει έτοιμα κάθε στιγμή. Θα κρατούσε μόνο τα γαλάζια που του άρεσε το χρώμα. Όμως δεν τα πέταξε τα γαλάζια –θυμήθηκε ξανά την συμβουλή της σαλαμάνδρας. Τα γαλάζια του χρησίμευσαν σε μια άλλη περιπέτεια που θα διηγηθούμε μια άλλη φορά.

Είχε βρει την λύση. Με σφραγίδα εγγύησης και από τα δυο γυαλιά. Όχι πως χρειαζόταν και τα δυο αλλά έτσι, για σιγουριά. Άδειασε το ασκί, το τύλιξε με τα μάλλινα κομμάτια και τα έδεσε με την μπετονιά. Μετά το ξαναγέμισε με κρυστάλλινο νερό από την πηγή. Έπειτα έτρεξε σαν το λαγό και έφτασε στο χωριό την ώρα που η μάνα του έπινε τον απογευματινό καφέ της στην αυλή κάτω από την μουριά.

– Ορίστε μάνα είπε. Νερό από το βουνό, κρυστάλλινο και δροσερό.
Της γέμισε το ποτήρι.

– Να ζήσεις γιέ μου. Την δροσιά του να 'χεις. Τα κατάφερες.
Βγήκε έξω και φώναξε τους φίλους του που τρέχαν με τα ποδήλατα στο δρόμο.

Ήρθαν ιδρωμένοι και κατάκοποι, τους κέρασε το νερό από το βουνό και τον θαύμασαν.

Να το ξέρετε! Τα ωραία παγωτά που φτιάχνουν στο χωριό του Δημήτρη ακόμα και σήμερα, από αυτή την ιστορία ξεκινούν. Με την ιδέα του Δημήτρη πήγαν πολλοί με μουλάρια και κατεβάσανε κομμάτια πάγο από την κορφή του βουνού και φέραν στο χωριό και άρχισαν να φτιάχνουν παγωτά στους γάμους και τις βαφτίσεις.

Αν σας καλέσουν κάποτε σε γάμο στο χωριό αυτό να πάτε οπωσδήποτε. Θα φάτε το πιο καλό παραδοσιακό παγωτό.

Ας πούμε δυο λόγια για κάθε ιστορία (από πλευράς Φυσικής)

Η ιστορία «Σταματήστε το Γαργαλητό», παίζει με τις έννοιες του κομματιού της Φυσικής που λέγεται Ηλεκτρισμός. Η ιστορία θέτει στο διδακτικό της στόχαστρο την παρουσία δυο ειδών φορτίων. Όταν τα φορτία είναι του ίδιου είδους απωθούνται ενώ όταν είναι διαφορετικού έλκονται. Όμως διαλέξαμε ένα διαφορετικό πλαίσιο από αυτό που συνηθίζεται στη σχολική φυσική. Αντί να κινηθούμε στον κόσμο της τεχνικής επιλέξαμε το ανθρώπινο σώμα και ιδιαίτερα τα νεύρα, στη λειτουργία των οποίων τα φορτία έχουν τον κεντρικό ρόλο. Το μοντέλο το οποίο είχαμε στο νου μας για τη λειτουργία των νευρώνων είναι το μοντέλο Hodgkin–Huxley (http://en.wikipedia.org/wiki/Hodgkin%E2%80%93Huxley_model) το οποίο χάρισε στους δημιουργούς του το Νόμπελ το 1963.

Πρόκειται για ένα αρκετά σύνθετο μοντέλο που αποδίδει πειραματικά δεδομένα (παρμένα αρχικά από ένα νευρώνα ενός καλαμαριού) και αναφέρεται σε κινήσεις ιόντων Νάτριου, Καλίου και άλλων στοιχείων μέσα και έξω από το νευρικό κύτταρο. Στην περίπτωσή μας οι αφηγηματικές απαιτήσεις της ιστορίας μας οδήγησαν σε απλοποίηση του μοντέλου και αναφορά μόνο στα ιόντα Νατρίου και τις κινήσεις τους. Όμως στο πλαίσιο αυτό έχουμε αρκετές ευκαιρίες να παρουσιάσει η διπολική φύση του ηλεκτρισμού. Αποκρυπτογραφήστε την ιστορία της μικρής Φακίς, δοκιμάστε να εφαρμόσετε τις ιδέες της αλλού και θα έχετε μπει στον κόσμο των Φυσικών. (Στη Wikipedia πληροφορηθήκαμε ότι το μαρτύριο του γαργαλήματος χρησιμοποιούσαν από τους Κινέζους σε ευγενείς, ιδιαίτερα στη δυναστεία των Χαν (206πΧ -220μΧ). Σχετικό μαρτύριο υπήρχε και στους Ρωμαίους. Ωστόσο το ότι κάνεις δεν μπορεί να γελάσει μετά μάλλον δεν ισχύει.) Και εσείς γονείς και δάσκαλοι βοηθήστε τα παιδιά να μάθουν περισσότερα για τον πανταχού παρόντα γύρω μας και μέσα μας ηλεκτρισμό.

Η ιστορία «Το πιο δροσερό νερό», παίζει με την έννοια της θερμότητας. Η ιστορία θέτει στο διδακτικό της στόχαστρο την απροσδόκητη ιδέα ότι η ζέστη και το κρύο που νοιώθουμε με το σώμα μας είναι από τη σκοπιά της Φυσικής πλευρές του ίδιου νομίσματος. Νοιώθουμε ζέστη όταν στα χέρια μας μπαίνει ενέργεια που ταξιδεύει με τη μορφή θερμότητας. Νοιώθουμε κρύο όταν φεύγει από τα χέρια μας τέτοια ενέργεια. Γύρω από τέτοια ταξίδια της ενέργειας, και τις δυσκολίες τους, από τη μια και τα βιώματα του ζεστού και του κρύου που εμείς νοιώθουμε, πλέκεται η ιστορία αυτή. Κι ακόμα έχει να κάνει με τη δυσκολία μας να εγκαταλείψουμε τελικά τον ένα από τους δυο καθημερινούς μας τρόπους ομιλίας και να αρκεστούμε στον άλλο. Οι Φυσικοί επιλέγουν ένα (εγκαταλείπουν αυτόν που δίνει προτεραιότητα στο κρύο), αφού ένας μόνο αρκεί για να μιλήσουμε για τα φαινόμενα της ζέστης και του κρύου και επιπλέον δεν ξεγελιόμαστε στο να αναζητούμε ανύπαρκτα διαφορετικά όντα. Αποκρυπτογραφήστε την ιστορία του Δημήτρη, δοκιμάστε να εφαρμόσετε τις ιδέες της αλλού και θα έχετε μπει στον κόσμο των Φυσικών. Και εσείς γονείς και

δάσκαλοι βοηθήστε τα παιδιά να δουν τα μικρά κοριτσάκια της ζέστης να κυκλοφορούν παντού γύρω τους, άλλοτε πιο εύκολα και άλλοτε πιο δύσκολα. Αν θέλετε μπορείτε να στύψτε το κεφάλι σας μαζί με τα παιδιά σας για να βρείτε μια θέση για τη θερμοκρασία (τη θερμοκρασία που μετρούν τα θερμόμετρα) στο φανταστικό κόσμο της ιστορίας μας.

Σε κάθε περίπτωση έγινε η παράλληλη προσπάθεια οι ιστορίες να στέκουν ως παραμύθια και από μόνες τους, να μπορούν να μας αγγίξουν ακόμα και αν κανείς δεν πρόκειται ποτέ στη ζωή του να ασχοληθεί περισσότερο με τη Φυσική, να συνδυάσουν το ήθος των μελών της κοινότητας των Φυσικών με το ήθος της καθημερινής ζωής. Αυτό επηρέασε την επιλογή των ανθρώπινων θεμάτων: η εγκατάλειψη, η μειονεξία που γίνεται προτέρημα, η επίμονη και προσεκτική δουλειά, το θράσος της νεότητας και η μαχητικότητά της.

Στέλιος Πελασγός, Δρ.

Ο Στέλιος Πελασγός ξεκίνησε εδώ και 23 χρόνια την αναβίωση της τέχνης του παραμυθιά, της προφορικής λογοτεχνίας και αφήγησης. Ταξιδεύει όλη την Ελλάδα, την Κύπρο και την Ευρώπη δίνοντας παραστάσεις προφορικής αφήγησης για μεγάλους ή μικρούς σε σχολεία, θέατρα, πλατείες, δάση κ.α. και διδάσκοντας την αρχαία τέχνη του. Είναι διδάκτωρ παιδαγωγικής και έχει γράψει βιβλία για παιδιά, για μεγάλους, παιδαγωγικές μελέτες, στίχους τραγουδιών, θεατρικά έργα, σενάρια και συλλογές προφορικών μαρτυριών. Μεγάλο μέρος του έργου του διακονεί ευπαθείς ομάδες (πρώην χρήστες ουσιών, φυλακισμένοι, άτομα με ειδικές ανάγκες, γέροντες και γερόντισσες). Είναι καλλιτεχνικός διευθυντής του Διεθνούς φεστιβάλ αφήγησης ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης και Αθηνών. Ζει με την γυναίκα του και τα παιδιά τους, γάτες, κότες, γερακίνες, αλεπούδες και νυφίτσες πότε σε μια ρεματιά του Πηλίου για να ακούει την φωνή των δέντρων πότε σε μια γειτονίτσα του Βόλου για να ακούει την φωνή των αφανών.

Βασίλης Κόλλιας, Δρ.

Ο Βασίλης Κόλλιας έχει διδακτορικό στην Πειραματική Φυσική Επιφανειών και είναι Επίκουρος Καθηγητής στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Ένα μέρος του ερευνητικού του έργου σχετίζεται με τη διδακτική των Φυσικών Επιστημών. Μαζί με τη γυναίκα του τη Γραμματική Σινάνογλου έχουν τέσσερα παιδιά κανένα από τα οποία δεν έχει πάει ακόμα Γυμνάσιο.

Έρρικα Γκουτενσβάγκερ

Η Έρρικα Γκουτενσβάγκερ γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε στο Σαιντ Λούις του Μισσούρι της Αμερικής. Σπούδασε ζωγραφική και χαρακτική στην Σχολή Καλών Τεχνών στο Πανεπιστήμιο Ουάσινγκτον στο Σαιντ Λούις και αποφοίτησε το 1990 με Bachelors of Fine Arts. Το 1991 πήρε Masters στην χαρακτική από το Ινστιτούτο του Τάμαριντ στο Άλμπακέρκι του Νέου Μεξικού της Αμερικής. Από το 1992 ζει και δουλεύει στην Ελλάδα. Έχει λάβει μέρος σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις ζωγραφικής και χαρακτικής στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Διδάσκει Εικαστικές Τέχνες και χαρακτική στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας και από το 2014 είναι υποψήφια διδάκτωρ στο Τμήμα Προσχολικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας με θέμα « Η τέχνη ως εργαλείο διδασκαλίας»

*Ιστορίες για παιδιά από
νέους Έλληνες παραμυθιάδες*

Ειδική έκδοση για την εφημερίδα
ΤΑ ΝΕΑ

Υπεύθυνος σειράς: Παύλος Αγιαννιδης
Επιμέλεια σειράς: Στέλιος Πελασγός
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Κώστας Σκλαβενίτης
Εικονογράφηση: Έρρικα Γκουτενσβάγκερ
Επιμέλεια παραγωγής: Κατερίνα Μαρούσις

ISBN: 978-960-503-586-0

© Στέλιος Πελασγός

© 2014 για αυτή την έκδοση,
Δημοσιογραφικός Οργανισμός Λαμπράκη Α.Ε.

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμία διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας, απαγορευτικής των προσβολών της. Επισμαίνεται, πάντως, ότι κατά τον Ν. 2387/1920 (όπως έχει τροποποιηθεί με τον Ν. 2121/1993 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με τον Ν. 100/1975) απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου, με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη και του συγγραφέα.